

Č. 5008.

Vojenské věci: Pensijní nároky býv. rak. vojenského gážisty, který byl převzat do činné služby čsl., jest za platnosti zákona č. 76/1922 posuzovati podle tohoto zákona, nikoliv podle zákona ze 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., třeba aktivní službu vojenskou v čsl. armádě nikdy nekonal.

(Nález ze dne 13. října 1925 č. 18.748/24).

Věc: Ludvík K. v L. proti ministerstvu Národní Obrany stran propuštění z branné moci.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-I, narozený roku 1887, sloužil v býv. rak. zeměbraně od roku 1905 až do převratu jako vojenský gážista z povolání, posléze jako setník, a byl ke své žádosti převzat v březnu 1920 jako kapitán do činné služby v čsl. armádě. Podáním ze 17. února 1921 žádal st-I o přeložení do trvalé výslužby při současném vyměření pense, udávaje, že bydlí v L., kdež působí jako policejní komisař. Při superarbitračním řízení k jeho žádosti zahájeném bylo zjištěno nálezem z 29. září 1921, že trpí vlekým emfysemem a že onemocnění nastalo v dubnu 1921 v civilním poměru. Klasifikace zněla »k veškerým službám nezpůsobilý.«

Nař. rozhodnutím vyslovilo mno, že st-I nemá nároku na vojenské výslužné, poněvadž podle přípisu ob. úřadu v L. z 30. ledna 1924 jest od 1. listopadu 1919 provisorním a od 1. května 1920 definitivním policejním komisařem města L., dostává platy 3. stupně IX. hodn. třídy státních úředníků, jest členem městského pensijního fondu a má nárok na výslužné podle norem pro státní úředníky. Dále uvedeno, že st-I koná od 1. května 1920 služby, které jsou podle ustanovení § 95 zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. na roveň postaveny civilní státní službě, a že proto pozbyl podle lit. c) § 22 zákona z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. nároku na vojenské výslužné. Poněvadž veškeré platy, vyplývající z přítomného služebního poměru st-lova jako měst. polic. komisaře, jsou více než o třetinu vyšší než vojenské výslužné, osobní přídavek, mimořádná výpomoc a nouzová výpomoc, které by mu jinak příslušely, nemá též ani nároku na vojenský příplatek podle § 29 zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. Jelikož, jak uvedeno, nemá jmenovaný nároku na vojenské výslužné, propouští se zároveň Věst. osob. 1924 č. 37 dnem 1. října 1921 z branné moci jako »k veškerým službám nezpůsobilý«. Tím zrušuje se i jeho přeložení do zálohy nařízené Osob. věst. 1921 č. 118.

Stížnost připouští, že st-li jako měst. polic. komisaři v L. nepřísluší zaopatřovací požitky vojenské, pokud ve službě té zůstane, ale vytýká, že žal. úřad neměl posuzovati věc s hlediska zákona z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., nýbrž výlučně jen s hlediska zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. a dovozuje, že st-I měl býti přeložen do výslužby a že mu měly býti v zásadě přiznány a vyměřeny vojenské zaopatřovací požitky, poněvadž § 13 zák. č. 76/1922 připouští oživení nároku na vojenské zaopatřovací požitky, pozbytého dle § 12 téhož zákona, že tedy propuštění z branné moci a bezpodmínečné popření jeho nároků na vojenské zaopatřovací požitky odporuje zákonu.

Nss zabývá se v první řadě otázkou, kterého zákona bylo na případ st-lův použití, shledal stížnost důvodnou. Není více sporu o to, že ke st-li, jenž byl na svou přihlášku převzat v březnu 1920 do činné služby v čsl. armádě, jest přihlížeti jako k čsl. gážistovi z povolání. Skutečnost, že st-l ke konání činné služby v čsl. armádě povolán nebyl, nemění na tom ničeho, neboť ani ze správních spisů nevychází, ani žal. úřad v odvodním spise netvrdí, že by byl st-l odepřel konati činnou službu v čsl. armádě, nebo že by se byl práv, vzniklých mu z převzetí do činné služby, jiným způsobem vzdal.

Nárok čsl. aktivních vojenských gážistů na zaopatřovací požitky bylo až do dne 16. března 1922 posuzovati dle zákona z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. a dalších norem k němu vydaných, ode dne 16. března 1922 však, kdy byl vyhlášen zákon ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jest nárok ten posuzovati výlučně podle zákona tohoto, upravujícího vojenské požitky zaopatřovací. Při tom ovšem jest přihlížeti k tomu, že zákon ten vyslovil v § 114 zpětnou účinnost ode dne 1. ledna 1920.

Žal. úřad zastává sice v odvodním spise názor, že na st-le jest použití pouze předpisů cit. zákona č. 158/1875 a ze zákona č. 76/1928 pouze oněch ustanovení, jež na býv. gážisty rakouské výslovně vztahuje § 98, odst. 2 zákona tohoto, t. j. §§ 12, 14, 16, 18, 19, 24, 25, 30, 92, 94 a 95, — a to proto, že st-l nekonal nikdy činnou službu v čsl. armádě, — ale názor tento není správný.

§ 2 zákona č. 76/1922 stanoví, že gážisté z povolání nabývají nároku na přeložení do trvalé výslužby, stali-li se neschopnými vojenského povolání a mají-li alespoň 10 služebních let započitatelných, — kteréž předpoklady v případě st-lově sporny nejsou. Že gážistům takovým přísluší nárok ten jen tenkrát, jestliže konali činnou službu v čsl. armádě, cit. zákon ani v § 2 ani na jiných místech nevylovil, ani to z něho dovoditi nelze.

§ 6 cit. zákona stanoví, že se výslužné vyměřuje podle započitatelné služební doby a podle pensijní základny, jež se rovná poslednímu služebnímu, k němuž se u gážisty od XI. do V. hodnostní třídy přičítá 50% pro Prahu příslušného místního přídatku.

Ani toto ustanovení není závadou, pro kterou by nemohly býti čs. aktivnímu gážistovi, jenž v čsl. armádě činné služby nekonal, přiznány zaopatřovací požitky dle cit. zákona, neboť že a jak jest služební dobu, konanou v býv. armádě rak. započítati čsl. gážistovi z povolání, stanovil zákon z 19. března 1920 č. 195 Sb., i není překážek, aby se výslužné dle základny takto zjištěné vyměřilo a aby se 50% pražského místního přídatku k výslužnému tomu připočetlo.

Řešil-li žal. úřad případ st-lův přes to podle zák. z r. 1875, použil nesprávně zákona, i bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo možno zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 5009.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: Státní cvičná učitelka, která — jsouc provdána — vzdala se služby učitelské, nemá nároku na odbytne.

(Nález ze dne 13. října 1925 č. 22.280/24).